

Jegygyűrű, a férfibilincs?

A jegygyűrűviselés sokak szemében a kapcsolat hitelességének a jele, pedig a családi állapotot jelző ékszer önmagában messze nem bizonyíték se szerelemre, se hűségre. Sokféle okból hordjuk, talán még többféle okból nem – ezúttal annak jártunk utána, hogyan viszonyulnak a 21. századi férfiak a karikagyűrűhöz.

szerző: **Sütő Emese Franciska**

Az, hogy a jegygyűrű helye nincs mindig bebetonozva a házasságkötés után az ujjakon, nem újdonság. Sejtjük, hogy a nők nagyobb része legfeljebb hajmosáshoz, takarításhoz válik meg tőle, érdekes azonban, hogy a férfiak hogyan viszonyulnak az elköteleződést jelző kiegészítőhöz. Felmérések azt mutatják, hogy a lelkesedésük a nőkhöz viszonyítva sokkal szerényebb. Bár magyarországi kutatási adatok nincsenek, azt tudjuk, hogy a brit férfiak 51 százaléka veszi le a karikagyűrűjét egy kiadós buli előtt, míg a nőknél ez a szám alig 22. Ezt igazolja az is, hogy a házasság brit miniszterelnökök díszes sorában az utolsó, aki rendszeresen viselte a karikagyűrűjét, éppen az egyetlen nő volt, Margaret Thatcher.

A jegygyűrűviselés elmaradása női férfiak esetében többnyire abból fakad, hogy a hagyománytiszteletnél erősebb a kényelmi faktor, sok esetben a flörtölési vágy – igaz, ezernyi más, a mellőzést magyarázó indok kerülhet elő. Dr. Meskó Norbert pszichológus szerint különösen igaz ez az olyan kultúrákban, amelyek egyrészt liberális demokratikus elveket hangoztatnak, másrészt alapvetően patriarchális értékeken alapulnak. „A nyugati társadalmak szinte kivétel nélkül ezzel a kettősséggel élnek: női egyenjogúság, szabad (pár)választás van, ugyanak-

kor a női promiskuitást, a nők szabados szexuális életét inkább elítélik, mint a férfihűtlenséget. A férfiak házastársi elköteleződési jelzésének elmulasztása valószínűleg jobban kimagyarázható, mint ha egy nő tenné ugyanezt.”

Nincs mit titkolni

A szakértő azt mondja, kultúránkban eleve kevés olyan külső jelzés van, amely a házastársi elköteleződést hirdeti a környezet felé. Persze nem volt ez mindig így. „Jó példa erre a magyar népviselet, azon belül például Erdély, ahol a legények hivalkodóan színes, úgynevezett cifra bujkát (kabátot) öltöttek magukra, míg a házasemberek az öreg bujkát, amely egyszínű fekete vagy sötétkék.” Ilyen szignál a karikagyűrű viselése is. „Ennek nyilván több funkciója is van. Egyfelől mutatja a külvilág felé a párkapcsolati státuszt, másfelől elősegíti az egyénnek az ezzel a szereppel való azonosulását.”

Kristóf 38 éves, azt mondja, ügyvédként hitelesebbnek, megbízhatóbbnak érzi, hogy már a kézfogáskor jelzi családi státuszát a külvilágnak a viselt karikagyűrűvel. „Nincs miért titkolnom, hogy férj, sőt apa is vagyok. Keményen robotolok, hogy megfelelő színvonalon tudjunk élni a szereteteimmel, erre ugyanolyan büszke vagyok, mint a jól

működő életközösségünkre. Nemcsak eltartom, össze is tartom a családot. Nekem ezt az összetartozást jelzi és jelképezi már hat éve ez a gyűrű.”

Hordani vagy nem hordani

„Ha a belső pszichológiai szintjét próbáljuk vizsgálni a gyűrűhordásnak, akkor valószínűleg azt mondhatjuk, hogy párkapcsolati, házastársi elköteleződésről van szó. Még pontosabban: az elköteleződés kimutatásáról, hirdetéséről” – vélekedik Meskó Norbert. Önmagában a párkapcsolati elköteleződés jelzése nem feltétlenül teher, inkább az éli meg annak, aki nem szívesen viselkedik e szerint.

„Akartam a házasságot, a családot, de a gyűrűhordás nem az erősségem – meséli a 43 éves Zoltán, aki zenészként dolgozik. – Tisztában vagyok vele, hogy a nők többségének nem tetszik, hogy a férjük nem szívesen villog a karikagyűrűvel. Nekem szerencsém van, a szakmámra hivatkozva nem viselem. Nem mondom, hogy eleinte nem volt emiatt hiszti otthon, de megmutattam a feleségemnek egy YouTube-linket a jegygyűrűk miatti munkahelyi balesetekről, és azóta szó nélkül elfogadja.” Bár tény, hogy veszélyes munkahelyi szituációkban mindenképpen levonná, Zoltán azt mondja, a valóság az, hogy

Elviselhetetlennek éreztem már a gondolatát is, hogy ott tekergőzzön egy idegen, fémes tárgy az ujjamon

a munkája miatt sokat utazik, ismerkedik, és a családi állapotot jelző ékszer ebben is zavarja. „Úgy vettem észre, hogy sok nő első pillantása a kiszemelt férfi kezét fürkészi, igaz, van, akinek a gyűrű sem akadály. Én elsősorban férfinak érzem magam, és ha nem is akarok feltétlenül belemenni egy viszonyba, flörtölésre akkor is szükségem van.”

Ettől eltekintve azonban vannak olyan munkakörök, foglalkozások, amikor az embernek valóban le kell vennie a gyűrűjét. Egy praktizáló orvos minden vizsgálat előtt és után fertőtleníti a kezét, egy autószerelő általában nem visel gyűrűt munka közben, mert akadályozza, beleakadhat valamibe, de a sportolóknál is jelentős a balesetveszély. A szakértő

szerint minden egyes „gyűrűlevevést” csak az adott helyzet ismeretében lehet megérteni – kár lenne alaphoz közönyre vagy hűtlenségre gyanakodni.

Férfiatlan, idegesítő, ronda

Attila közel 36 évesen sem tudott megbarátkozni a gyűrű gondolatával. „Hamarosan apa leszek, és bár soha nem akartam megnősülni, a barátnőmmel úgy döntöttünk, hogy a kicsi születése előtt összeházasodunk.” Az informatikus férfi azt mondja, egyetlen dolgan volt biztos: karikagyűrűt nem akar. „Elviselhetetlennek éreztem már a gondolatát is, hogy ott tekergőzzön egy idegen, fémes tárgy az ujjamon, így még egy nappal az esküvő előtt is csak a páromnak volt meg a jegygyűrűje. Ezt persze annyira bántónak érezte, hogy végül engedtem, nehogy elálljon emiatt a házasságtól, és az utolsó pillanatban beszereztem egyet. Azóta is hordom, de nem barátkoztam meg vele. Idegesít.” Sokaknak eleve az ékszer viselése ténye viszolyogtató, és míg karóráat adott esetben örömmel felcsatolnak, egy gyűrű az ujjon már tabunak számít. Többek szerint egyszerűen nem férfias, mások kényelmetlennek vagy szimplán rondának találják, összeegyeztethetetlennek a személyiségükkel, a stílusukkal, megint mások az egész jegygyűrűs tradíciót érzik idejétmúltnak. „Ma már nemcsak az esküvőről, a lakodalomról, de a házasságról is sokan mást gondolunk, mint a szüleink vagy a nagyszüleink. Miért lenne szentségtörés éppen ezt a részét elhagyni vagy megreformálni?” – kérdezi a 40 éves Dániel.

Summa summarum: jó, ha a saját viszonyulásunkat nem próbáljuk a társunkra erőltetni, és ha nem támadásként, bántásként éljük meg a másik gyűrűviselési „hanyagosságát”. A pszichológus szerint a sértettség semmiképp sem jó irány. „Persze jogos szomorúnak lenni a másik viselkedése miatt, esetleg megbántódni, amit ki lehet engesztelni, de azt tartja egy mondás, hogy aki megsértődik, annak sosincs igaza.” **mc**